

Nr 4/1969.

Å l a n d s l a n d s k a p s s t y -
r e l s e s framställning till Ålands
landsting med förslag till landskapslag
angående ändring av landskapslagen om
investeringskredit för utvecklingsom-
rådenas industri samt vissa andra nä-
ringsgrenar.

Genom lagen den 24 januari 1969 angående ändring av lagen om in-
vesteringskrediter för utvecklingsområdenas industri samt vissa
andra näringsgrenar (FFS 68/69) har man i riket syftat till att å-
stadkomma större smidighet i kreditsystemet och ökad utlåning i form
av investeringskrediter. Erfarenheterna av kreditsystemet, som börja-
de tillämpas i slutet av år 1966, har påvisat vissa brister, som gör
det svårt att uppnå lagens egentliga syften.

Lagändringen innebär i första hand, att kreditanstalterna för
investeringskrediternas del kan tillämpa den ränta, som de normalt
uppbär, då de beviljar långfristiga lån för sådana ändamål, varom
stadgas i 2 § av rikets lag, det vill säga för uppförande av bygg-
nader samt för anskaffning av maskiner eller andra anläggningstill-
gångar. På statsrådet ankommer det dock att besluta, hur hög ränta
kreditanstalterna högst äger rätt att uppbära för investeringskredit.

Dessutom har man i riket slopat det indexgottgörelse- och till-
läggsräntesystem, som tidigare ingått i lagen.

Då det i praktiken visat sig, att det både för erhållande av lån
utomlands och med tanke på berörda företags egna intressen vore mer
ändamålsenligt, att lån i utlandet också kunde upptagas direkt av fö-
retaget utan förmedling av kreditanstalt, har till 3 § i rikets lag
fogats ett nytt moment som syftar härtill. Staten skall därjämte kun-
na ställa garanti även för återbetalningen av dylika lån, som god-
känts såsom investeringskredit, samt bära risken för kursförluster
i samband med sådana utländska lån.

För investeringskrediter, som upptagits hos inhemska kreditanstal-
ter, men som lyder på utländskt mynt, skall staten erlægga räntegott-
görelse enligt samma grunder som för andra investeringskrediter.

Utöver dessa ändringar har rikslagen undergått vissa smärre sådana
av vilka ändringen av 6 och 7 paragrafernas ordningsföljd kan nämnas.

Sedan landskapslagen den 4 december 1967 om investeringskredit för
utvecklingsområdenas industri samt vissa andra näringsgrenar (44/67)
utfärdades, har elva investeringskrediter godkänts till ett belopp om
sammanlagt 211.300 mark, varav dock med ordinarie medel subventione-
rats kredit till ett belopp om endast 10.000 mark och i detta fall

-2-

jämväl med enskilda medel.

Orsaken till att ordinarie medel icke kommit till större användning är naturligtvis den att endast de åländska skärgårdskommunerna hänförts till landskapets utvecklingsområde. Landskapsstyrelsen har i skrivelse av den 13 mars 1967 hos statsrådet anhållit om åtgärder för åstadkommande av en sådan ändring av utvecklingsområdenas indelning, att landskapet i sin helhet skulle anses utgöra ett utvecklingsområde, men denna anhållan har ännu icke lett till resultat. Frågan har även diskuterats med ministrarna Linnamo och Aitio under deras besök sommaren 1968 och dessutom har det skriftliga materialet ånyo särskilt tillställts minister Linnamo. Det oaktat finner landskapsstyrelsen, att ovan relaterade ändringar av rikets lag är ägnade att främja hela kreditsystemet som sådant och anser därför, att motsvarande ändring även borde vidtagas i landskapslagen.

Med hänvisning till det ovan anförda får landskapsstyrelsen vördsam samt förelägga Landstinget till antagande nedanstående

L a n d s k a p s l a g

angående ändring av landskapslagen om investeringskredit för utvecklingsområdenas industri samt vissa andra näringsgrenar.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 4 § 1 mom. 6,7 och 10 §§ landskapslagen den 4 december 1967 om investeringskredit för utvecklingsområdenas industri samt vissa andra näringsgrenar (44/67), samt fogas till 3 § ett nytt 2 mom., såsom följer:

3 §.

Såsom investeringskredit må även med iakttagande av vad i 7 § stadgas godkännas utländsk kredit, som företag erhållit.

4 §.

Den årliga ränta som för investeringskredit skall uppbäras hos gäldenären må, efter det i denna lag avsedd räntegottgörelse ur landskapsmedel beaktats, ej understiga fem procent. Kreditens återbetalningstid må ej överstiga 20 år.

6 §.

För investeringskrediter betalar landskapet i räntegottgörelse till kreditanstalt skillnaden mellan den ränta kreditanstalten debiterar och den ränta som enligt landskapsstyrelsens med stöd av 5 § 1 mom. fattade beslut skall uppbäras hos gäldenären för investeringskredit. Den ränta kreditanstalt debiterar må vara högst lika stor som

den ränta kreditanstalten allmänt tillämpar för krediter, vilka beviljas för likadana ändamål. Angående den ränta kreditanstalterna högst må debitera för krediter, vilka godkännas såsom investeringskrediter, gäller vad i riket är stadgat.

I fråga om utländsk kredit, som företag upptagit, må skillnaden mellan den ränta som skall betalas för krediten och den ränta som landskapsstyrelsen med stöd av 5 § 1 mom. fastställt, erläggas till gäldenären.

7 §.

Angående upptagande av utländskt lån för investeringskredit skall gälla vad därom i riket är stadgat.

Landskapsstyrelsen äger med samtycke av republikens president befogenhet att ställa garanti för återbetalning av i 1 § avsedd utländsk kredit, eller del därav, och denna garanti må givas även i form av proprieborgen.

Landskapsstyrelsen må även på landskapets vägnar på de villkor den bestämmer lämna förbindelse att ersätta skada, som kan åsamkas mottagare av kredit i samband med återbetalningen av i utländskt mynt utställd kredit, vilken den upptagit för i 1 § nämnt ändamål, genom förlust till följd av eventuell förändring i valutornas internationella grundvärden.

I denna paragraf avsedda garantier och förbindelser må samtidigt gälla för krediter till ett nominellt värde av högst 1.000.000 mark. Beloppet av dessa krediter beräknas enligt den officiella försäljningskursen vid den tidpunkt, då garantin ställdes eller förbindelsen gavs.

Vad i denna paragraf är stadgat gäller icke sådan investeringskredit, för vilken i 1 § 4 mom. avsedda medel användas.

10 §.

För beviljande av investeringskrediter upptagna inhemska obligationslån skola i fråga om kreditanstalt, som avses i banklagen av den 17 mars 1933 (FFS 87/33), icke hänföras till kreditanstaltens i lagens 7 §, sådan den lyder i lagen den 28 juni 1958 (FFS 277/58), avsedda förbindelser. Dylika skulder hänföras ej heller i fråga om kreditanstalt, som avses i lagen den 17 mars 1933 om hypoteksbanker (FFS 88/33) till kreditanstaltens i lagens 14 §, sådan den lyder i lagen den 9 januari 1953 (FFS 32/53), avsedda förbindelser. Medel, som Sparbankernas Central-Aktie-Bank av dylika och andra medel utlånat till sparbanker för beviljande av investeringskrediter, skola icke heller hänföras till sparbanks i 32 § 2 mom. lagen den 17 juli 1931 om sparbanker, (FFS 235/31), sådant detta lagrum lyder i lagen

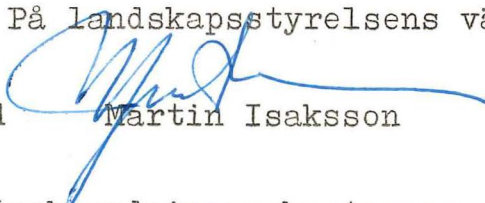
den 27 januari 1939 (FFS 25/39), avsedda kredit. Den i 26 § 1 mom. 5 punkten lagen om sparbanker (FFS 25/39) stadgade inskränkningen utgör icke heller hinder för utlåning av nämnda medel, och stadgandet i 27 § 3 mom. nämnda lag (FFS 25/39) berör icke investeringskrediter.

Tidigare stadganden skola tillämpas på investeringskrediter, som godkänts innan denna lag trädde i kraft, samt på sådan kredit, om vars godkännande såsom investeringskredit ansökan tillställts landskapsstyrelsen innan denna lag trädde i kraft.

Mariehamn, den 20 februari 1968.

På landskapsstyrelsens vägnar:

Lantråd

Martin Isaksson

Lagberedningssekreterare

Sune Carlsson.